

– Калайджиу, които Пампоров посочва, че в различни класификации на ромските групи „биват класифицирани различно – като част от гаскане рома, хорахане рома или калдерашите. Причината за това е, че онези подгрупи, които живеят в Североизточна и Югозападна България, са мюсюлмани; тези, които живеят в Югозападна и Централна Южна България (познати още като тракийски калайджиу), са православни християни; а калайджиите от Северозападна България имат спомен за миналата си мюсюлманска принадлежност, но фактически не спазват мюсюлманските обичаи и традиции. „Това, което обединява различните калайджийски общности, от една страна, е традиционната мъжка професия, която е дала и името на общностите, а от друга страна – принадлежността на четирите регионални говора към групата на южните (или стари) влашки диалекти, в които има запазени голям брой думи от турски произход)“.

– Рударите\Лударите – в „селските райони на областите Пловдив, Стара Загора, Нова Загора, Бургас, Варна, Добрич, Велико Търново и Плевен живеят групи от хора, които околното население нарича румънски цигани. По време на преброяванията и социологическите изследвания рударите/лударите се идентифицират обикновено като румънци, власи или българи, но винаги настояват на разграничаването си от ромите. Рударите/лударите използват диалект на румънския език. Макар че живеят в относително обособени етнически махали, те са вероятно най-интегрираната в българското общество ромска група по отношение на нивото на образование, нивото на заетост, както и по размера на домакинствата, по който не се различават от българското население в гадените населени места“.